

MINİK BİR MUTLULUK

Minik, sevimli bir kedir. Minik diye isim mi olur dediğinizi duyar gibiyim. Ama onu bulduğumuzda o kadar minikti ki aklımıza başka isim koymak gelmedi bile. İbrahim Minik'i bulunca bize haber verdi. Minik'i sahiplenmek için eve götürmek istedik fakat annelerimiz izin vermedi. Hava çok soğuk olduğundan sokakta bırakmayı istemedik.

Neşe, “Benim bir fikrim var. Madem annelerimiz istemiyor Minik'i Ayşe teyzeye götürelim. O kesin sahip çıkar. Biz de her gün gidip bakımını yaparız, besleriz ve severiz.” “Emin misin, Ayşe teyze Minik'in sorumluluğunu almak ister mi?” diye sordum. “O bu mahallenin muhtarı olduğundan kendini sorumlu hisseder bence.” Ama önce kediciği doyurmamız gerekiyordu. Eczaneden şırınga aldık ve minicik ağzına süt damlattık...

“Minik'in aşı ve bakımlarını yaptırmak için veterinere götürmemiz gerek” dedi Çiğdem. “Bence kumbaralara el atalım” dedi Neşe. Eve gidip baş ucumuzdan ayırmadığımız kumbaraları kapıp geldik. Bir poşetin içine döktük neyimiz var neyimiz yoksa. Kendimi çocuğuna okul harçlığı veren ebeveyn gibi hissettim o an. Minik'i hırkamızın içine sarıp veterinerin yolunu tuttuk. Veteriner uzun uzun Minik'le ilgilendi. Sıra ödemeye geldiğinde ise borcumuzun olmadığını söyledi. Sokak hayvanlarına ücretsiz bakıyormuş meğer nasıl sevindik anlatamam.

Aşılardan sonra doğruca Ayşe teyzenin yolunu tuttuk. Muhtar teyzeyi odasında evrakların arasında boğulmuş halde bulduk. Bizi görünce sevinçle hemen gülümsedi. Pamuk yanakları kocaman bir bulut gibi oldu. ‘Hoş geldiniz’ çocuklar diyerek hemen yanımıza geldi ve “ay ne tatlı bir şey bu kedicik” diyerek Minik'i sevmeye başladı. “Muhtarlar kedilerin de muhtarı oluyor mu? Kedilerin dertleri ile ilgilenir misiniz?” dedi Neşe.

“Tabii ki mahallemde yaşayan kediler, köpekler, insanlar, ağaçlar, kuşlar hepsi benim sorumluluğumda. Onlara en iyi hizmeti sunmakla görevliyim dedi Ayşe teyze.” Bunu duyunca içimize ferahlık çökmüştü. “Biz bugün onu veterinere götürdük aşılarını yaptırdık ve aşı takvimini izleyerek diğer aşıların takibini de yaparız. Harçlıklarımızı birleştirip mamasını da biz alırız, size yük olmayız. Yeter ki Minik'in bir evi olsun.” Bu sırada tüm çocuklar hüzünlenmişti. “Hiç merak etmeyin çocuklar. Minik artık bana emanet.” Ve o günden sonra her gün muhtarlık ziyaretlerine başladık. İlk günler Minik muhtarlıkta sıcak bir köşede yaşadı. Baharın gelmesiyle birlikte bahçeye bir yuva yaptık. Minik'i gören başka kediler de Minik'e arkadaş olmaya başladılar.

Biz söz verdiğimiz gibi harçlıklarımızla kedilere mama almaya devam ediyoruz. Kendin dışında bir başkası için herhangi bir şey yapmak, çaba sarf etmek, emek vermek ne kadar özel bir duyguymuş. Minik'imiz gözlerimizin önünde hızla büyürken bize sevmeyi ve emek vermeyi öğretti sanki.

Adı:
Soyadı:
Numarası:

OKUYORUM-ANLIYORUM

4.
SINIF

Aşağıdaki soruları metne göre cevaplayınız.

1 Minik'i ilk kim görmüş?

.....

2 Neşe'nin Minik ile ilgili fikri neydi?

.....

3 Veteriner Minik'in bakım masraflarını niçin istememiş?

.....

4 Ayşe teyze kimleri kendi sorumluluğunda görüyormuş?

.....

5 Bu hikayenin ana fikri nedir?

.....

.....

.....

.....

.....

Aşağıdaki alanda “Baharın gelmesiyle birlikte bahçeye bir yuva yaptık. Minik'i gören başka kediler de Minik'e arkadaş olmaya başladılar.” ifadesini resmedip boyayınız.